

[Ministeren for skatter og afgifter]

ikke stillede nogen betingelser for varigheden, altså hvor længe man skulle bo sammen. Det er da klart, at det må give anledning til overvejelse om, hvorvidt udtrykket »længere varighed« i arveafgiftsloven betyder seks år for en ganske bestemt gruppe mennesker, mens den for alle andre mennesker betyder nul eller én dag eller to dage, navnlig i betragtning af, som fru Aase Olesen meget rigtigt sagde, at udtrykket »økonomisk afhængighed« og »længere varighed« betragtes som to sider af samme sag.

Med andre ord: var det Folketingets opfattelse efter debatten sidste år, at »længere varighed« for alle mennesker i dette land, der boede sammen, var bare én dag, men at det skulle være seks år, hvis det var ugifte af forskelligt køn? Det var ikke min forståelse. Det mente jeg ville være en fuldstændig urimelig forståelse, og hvis det er det, fru Aase Olesen og fru Jytte Hilden bebrejder mig, tager jeg imod bebrejdelsen. Men det er jo det glade pip, for selvfølgelig kan det da ikke være meningen. Udtrykkene »økonomisk afhængighed« og »længere varighed« blev manifesteret her i salen i forbindelse med et andet lovforslag som i hvert fald ikke værende seks år, hvad heller ikke er i overensstemmelse med opfattelsen ude i samfundet. Derfor blev det sat til to år, så hjemmelen var klar nok.

Derfor skal den myte nu ikke få lov til at danne sig efter dette lovforslag, at der ikke var hjemmel til at udstede et cirkulære, for naturligvis var der det.

Endvidere siger fru Aase Olesen, at det var lavet i dølgsmål. Det er også en myte, for det er jo ikke rigtigt, at det var lavet i dølgsmål. Fru Aase Olesen og fru Jytte Hilden må have været væk fra skatte- og afgiftsudvalget. Så snart cirkulæret var udstedt, blev det den 9. december 1986 oversendt til skatte- og afgiftsudvalget, og samtidig blev det naturligvis offentliggjort på den måde, som cirkulærer offentliggøres på i dette land.

For det tredje siger fru Aase Olesen, at der er uklarhed i cirkulæret, for man ved ikke, hvad man skal rette sig efter. Jo, man ved præcis, hvad man skal rette sig efter. Man ved præcis, og det er da også evident, at man, når betingelserne er opfyldt, har krav på den arveafgiftsnedsættelse, som der står i loven. For det er klart, at cirkulæret ikke går imod loven. Når jeg før sagde, at der ikke

var automatik, var det – må jeg indrømme – en polemisk bemærkning i forbindelse med de bemærkninger, som fru Aase Olesen har givet til sit forslag, hvor fru Aase Olesen skoser, at cirkulæret indfører en automatik, som ikke var indført før. Det er nøjagtig det samme, som det var med det tidligere cirkulære: når betingelserne er opfyldt, har man naturligvis krav på den nedsættelse, men det er ikke automatisk at konstatere, om betingelserne er opfyldt.

Så kunne man sige, at alt dette er overflødigt, og at alt det, jeg siger her, kun spilder Tingets og medlemmernes tid, fordi man jo lige så godt kan lave en lov med hensyn til cirkulæret.

Nej, det kan man ikke. Jeg sagde før, at det har sin pris, og jeg kan da i hvert fald nævne den seneste sag, jeg havde om det, hvor jeg fik en ansøgning, men hvor man ikke havde opfyldt den sambobetingselse, altså tidsbetingselse, der stod i cirkulæret. Havde vi haft den i lov, havde jeg måttet afvise nedsættelsen. Her drejede det sig om en kvinde, som havde boet sammen med en mand i den fornødne periode minus 14 dage. Der var bestilt kirkebryllup, der var truffet aftale med præsten, der var sendt invitationer ud, og manden havde skrevet den tale, han ville holde til bruden – den fandt man blandt hans efterladte papirer.

Jeg ser, fru Aase Olesen ryster på hovedet, og det har hun da lov til, men det er da den slags sager, der bliver forelagt. Det betød 200.000 kr. i forskel i arveafgift for den dame, den forlovede, hans fremtidige ægtefælle, og så var spørgsmålet, om staten skulle indkassere de 200.000 kr., fordi der manglede 8 dage. Jamen hvordan løser man det problem, hvis man ikke giver en dispensationsmulighed? Og hvis man giver en dispensationsmulighed, har vi nøjagtigt det samme problem, vi har i dag: så er det ministeren, der må tage hensyn til, hvorledes Folketinget tænker, og hvorledes samfundet tænker.

(Kort bemærkning).

Jytte Hilden (S):

Jo mere jeg lytter til ministerens foreløbig afsluttende bemærkninger, jo mere får denne her diskussion mig til at tænke på en forespørgselsdebat. Ministeren må ligesom fru Aase Olesen, der er forslagsstiller, have kon-